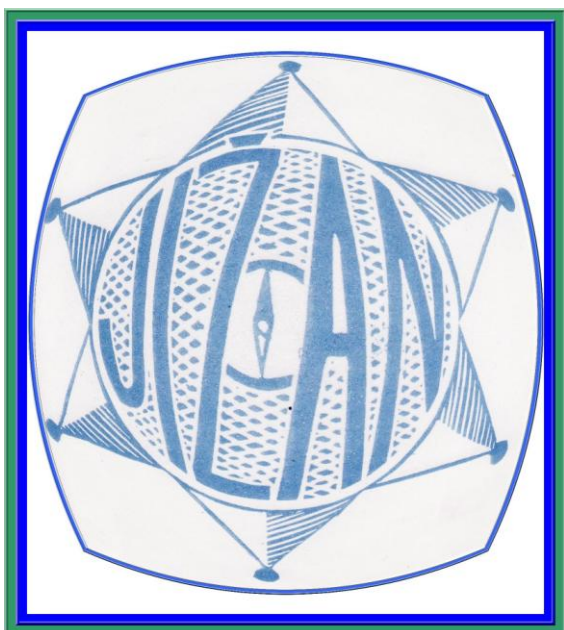

JIŽAN

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

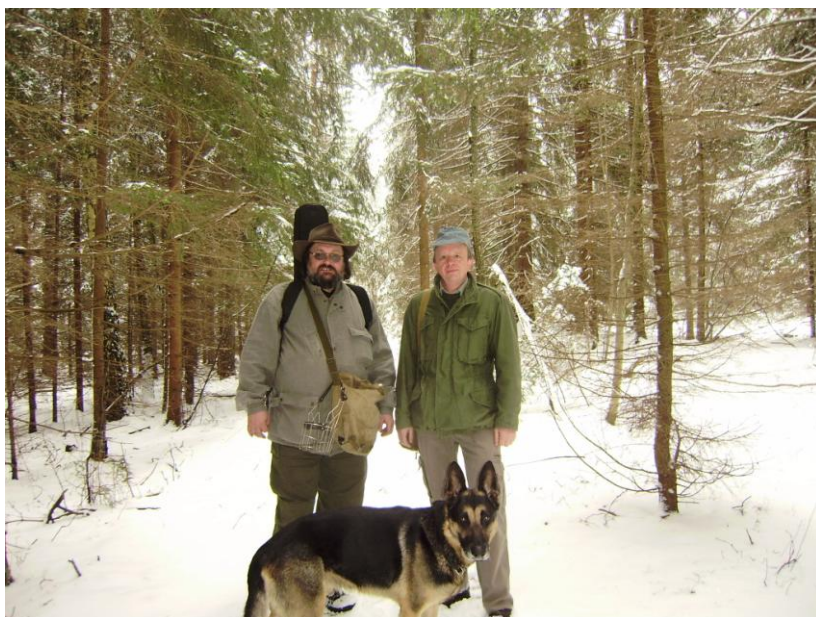
J I Ž A N
Webový občasník T.O.Satan
www.jozinsatan.wbs.cz
www.jizan.wbs.cz

č. 56 Leden 2017

Ahoj, kamarádi!

Vítáme vás v novém roce a zároveň i nad novým číslem Jižana, což znamená že už po šestapadesátý. Doufáme, že jste ten novej rok odstartovali tím správným směrem, vždyť i

ten Leden je vlastně měsícem začátku plnění novejch nadějí. Vše je zase na začátku: šance, příležitosti, naděje a sny, dny připravený k očistě a vydáním se na novou cestu. I když... cestovat někam daleko, to se v lednu zrovna moc nechce. Leden je přece jen měsíc pořádně studenej, šedivej, i když s troškou štěstí i bílej. Má sice ve slovním základu led, ale původně byl, hlavně ve východní Evropě, označovanej za

Měsíc vlka. Pro někoho je to oblíbenej měsíc, protože – jak už bylo řečeno – můžete v něm začít s čistým štítem, pro někoho naopak nenáviděnej, protože léto a teplo jsou ještě

v nedohlednu. Měsíc, kdy máte pocit, že vás lidi ještě víc štvou, nasraný, že vánoce jsou už fuč, musí se sundat ozdoby, mizí stánky se svařákem, grogem a punčem a dítka zase přitáhnou domů to zpropadený vysvědčení. Je to měsíc, kdy čekáme kdy už konečně přijde ten sníh, kterej mnohdy marně vyhlížíme od Martina až po masopust, zatímco zemi bičujou ledový deště a údolí halí hustý mlhy. Zmizel ruch, zmizely vůně, zmizely barvy, příroda spí. Ale jen zdánlivě, jen naoko. Ne nadarmo se říká: „Na Tři krále, o hodinu dále.“ Dny už se, pravda, neznatelně, ale přece jen prodlužujou a díky zimě a stromům s opadaným listím

dokážete odhalovat i dříve skrytý místa. Stačí jen nedržet se pranostiky „v lednu za pec sednu“ a vyrazit si ven.

Musí to být ovšem zima taková ta opravdová, ladovská, zasněžená. Zima, která svým bílým pláštěm přikreje všechny kaluže a bláto, zima, při které když se slunce někdy rozzáří, lesy svítí proti nebi jako bílejší předlud vystavující na odiv svou měnivost. A hlavně když sněží.

Když velký, hustý bílý vločky tančí ve vzduchu, šlehají do tváří, drsný a lepivý a bělostnej plášť přikreje kopce, který obklopujeme ztichlý údolí a na zavátý cesty přidávají další vrstvy, tvořící tak krajinu věčného klidu.

Je divný, kolik že lidí nemá zimu rádo (případně jí jenom tolerují, nejlíp v teple a u grogu). Ale co třeba takový ty teplotní inverze na horách? Nebo to ticho a klid v bílé přírodě, kdy sněží na lesy s kempy a boudami, vše je tiché a poslední světlo dne pomalu vyhasíná? Teplota spadne pod bod mrazu, noc je jasná a zářící hvězdy prosvítají skrze větve stromů. To pak nevadí ani holomrazy s perfektně čistým

vzduchem. Nechceme tvrdit, že by ostatní roční období byly blbé, ale istě nám dáte zapravdu, že i zima má něco do sebe. Proč by se jinak tolik kamarádů, žijících v zahraničí, usazovala v Kanadě nebo na Aljašce? Jiní trampí třeba v zimě „sekají dobrotu“, aby jim pak tou jejich byl zbytek roku odpuštěnej. Třeba i Jožin tvrdí, že by zimu nejraději strávil jako medvěd, jezevec, nebo ještě lépe – sysel (jen se párkrát vzbudit, načrtnout se ze zásob a zase usnout a vzbudit se až na

jaře. Kdo prostě může, ten vandruje v létě a v zimě pak chataří. Kamna přece nejsou tak špatná věc – i když... kdo má rum, ten nepotřebuje chatu, že jo? Ale co si budeme namlouvat. Nějaký ten „zimní“ je taky třeba absolvovat. To věděla už Maruška, když vyrážela k strejčkovi Lednovi pro jahody. Pod nohama vrzavej sníh spolu s brzkou ranní nádherně modrou, jak hory přecházejí v nebe, to třeba v létě nevidíte... A ty vandry, když chumelí a vy koukáte na sníh... Uskutečněme si teda ty své tulácký sny. A nejlíp hned v lednu. Ale pozor! To se taky často měněj jízdni řády. To vás pak poučí, že je radno si prostudovat i ty číslička, co se objevujou pod nima. To jen abyste pak nemuseli i domů maširovat pěšky....

Redakce

ZÁHADA VE SNĚHU

Zima rozhodně nepatří mezi moje favority v ročních obdobích, ale musím přiznat, že i pro mne má svá pozitiva. Tím nejzřejmějším je sníh – tedy abych byla přesná, souvislá sněhová příkrývka, která oblékne krajinu i města do bílého. Všechno je pak jaksi hezčí, čistější, úhlednější. Letošní leden nám nadělil tohle překvapení hned dvakrát. Neoddolala jsem a pokaždé se vydala na „vejšlap“ do příměstského okolí, abych si tuhle sněhovou krásu vychutnala – obvykle nemívá v posledních letech a ve zdejším prostředí dlouhého trvání. S potěšením jsem obhlížela zářivou bílou pláň s černými chocholkami keřů a užívala si jiskření slunečních paprsků na jejím povrchu. Cestička vedla nízkým úvozem, ale i na ní byl sníh naprosto neporušený – byl totiž pouhý půden po vydatnějším sněžení. Moje kroky zanechávaly v jejím povrchu malé krátery. Ale najednou můj pohled zachytil na bílé pláni něco zvláštního

Od neporušené cesty vedl přes louku řetízek drobných lehýnce zavátých stop. Hodně maličkých stop, ale jednoznačně stop bot. Nebo spíše botiček. Byly totiž tak asi poloviční v poměru k těm mým. Nepochybně tedy dětské! A vedle nich žádné další – ani velké po botách dospěláka, ani lyžařská stopa – široko daleko nic... Nedalo mi to a vydala jsem se po nich přes zasněženou louku. Po asi třech, čtyřech stech metrech už méně zřetelný provázek stop končil – zase těsně u úvozové cestičky a zase s neporušeným sněhovým povrchem. Byla jsem z toho úplně vedle. Dokonce jsem prošla v kruhu okolí, jestli nenajdu jiné, vysvětlující stopy, až na pár otisků ptačích nožek nic a temnější linku paralelně s cestou se vinoucího potůčku nic. Připomínalo mi to Čapkovu povídku o jedné osamělé stopě uprostřed sněhové pláně. A taky bez logického vysvětlení... Ani já jsem nenašla reálnou odpověď na svou otázku – ale zcela určitě musí existovat a možná, že je docela jednoduchá. Jenže já ji zatím neznám...

Hanka

KAMARÁDI NEZAPOMÍNÁJÍ...

Nabitý sál vejprnické hospody hostil začátkem loňského listopadu zase po roce trempíře. Už po sedmadvacáté se jich tu sjely skoro dvě stovky, aby v tom „dušičkovém čase“ zavzpomínali na kamarády a spoluosadníky, kteří už vandrují v zemi, kam se nám, těm, kteří tu zůstali, zatím ještě vůbec nechce. Každoročně se opakující akce trampů nejen ze západních, ale třeba také jižních Čech, má sestavu téměř neměnnou: kamarády z T.O. Bílá

hvězda, z Šedého bobra, Bílého bizona, Skalního orla, Alberty, Jaguára, Ztracené země... a mnohých, mnohých dalších, jejichž výčet by zde zabral přes půl stránky a tak snad nepříjdu o skalp, když všechny nevyjmenuji. Ač o dušičkách, panovala výborná

atmosféra a nevzpomínalo se se smutkem, ale s úsměvy na tvářích a úsničkami z mládí na rtech. A pivečko a nějaké ty dobroty... ty už k tomu také patří.

Trochu jsem si i zapolemizoval o tom kdo má nebo nemá na to, aby byl nazýván trampskou legendou. Řada z vás možná ví o čem mluvím. Ale ve Vejprnicích jsem narazil na ty právě. Ti

tři Mohykáni, které mám ve svém žebříčku hodnot posazené úplně nejvýš – Bela, Wrecko a Bocman – už na nás koukali jen z vystavených fotek, stejně jako Venca Šerif, Tarzan, Lišák, Hadrák, Máňa, Dewsbury... Ale

objevily se tu i legendy žijící. Kamarádi, kteří si ještě dokáží najít čas a zasednout s pardy, ke kterým je to už tolik desetiletí táhne. Díky za účast – Růže, Točáku, Paštiko, Emile, Korýši a další. A vám, Bum-Bejská Maruško a Šlaufku, vám budu v němém úžasu naslouchat naslouchat pokaždé, jak tenkrát před půlstoletím, kdy jsme se začali potkávat na Úterském potoce. Rozmazlovali jste nás

písničkami, které ještě tenkrát nikdo neznal. Třeba touhle, pro ten páteční večer tak příznačnou:

*Počkejte chvíli, řekl starý traperr dětem,
než den se schýlí povím vám příběh jeden,
až mé tělo skryjou v černé zemi a oči mé vyhasnou....*

FRANK ČÁRA

TĚŽKÉ LOUČENÍ

Dne 12. srpna odplul na Hádesově loďce mimo náš svět kamarád ISUS (Josef Krasanovský) z uskupení Sešlost bechyňských trampů. Bylo mu necelých 69 roků. Houževnatě a statečně se rval s opakujícími se návraty těžké a zákeřné choroby, až svůj boj bohužel prohrál. Přátelé a známí na něj vzpomínají jako na velice vstřícného a dobrosrdečného člověka, jehož slovo a podání ruky platilo víc

než psané smlouvy. Jeho banjo a kamarádství bude chybět nejen bechyňským kamarádům, kteří se s ním přišli rozloučit s kytarami a písničkou....

H

JAK SE ROZMLOUVÁ SE

STROMY

Pavel Petrách

Rozmluva se stromy

Kolekce fotografií Pavla Petrácha
s texty Hanky Hosnedlové

1. - 29. 11. 2016

Jihočeská vědecká knihovna v Českých Budějovicích
Lídická 1, 1. patro
Po-Pá 8.30-18.00, So 9.00-12.00

Jihočeská vědecká knihovna
v Českých Budějovicích

PAVEL PETRÁCH (1946 – 2014)

Pavel Petrách, v trampských kruzích známý pod přezdívkou ferry (skutečně s malým „f“, jímž se chtěl odlišit od svých dalších jmenovců), patřil klidem se širokým srdcem. A také se širokým záběrem pohledu na svět. Loni by se býval dožil sedmdesátí let a proto tato výstava chtěla připomenout nejen jeho nedožitý jubileum, ale i jeho lásky a koníčky – především jeho vztah k přírodě a k trampingu, který

s ní neodlučně souvisí. Při fotografování na svých toulkách se zaměřoval především na stromy, které obdivoval pro jejich houževnatost a nezdolnost, na groteskní, přírodou formované zbytky kmenů, které ho

fascinovaly nenapodobitelnou fantazií tvarů, a na pařezy, s nimiž se občas, v nadsázce, rád srovnával.

Miloval lákavé výzvy cest za obzor, tichoucké šumění lesa s vůní pryskyřice, pěšiny ztrácející se v zeleném koberci trávy, zurčení potůčků a řek, namodralé konrury kopců a hor, ale především právě stromy....

Okouzlovaly ho stále znovu a znovu stinnou pohostinností své náruče, vytrvalou samozřejmostí, s níž se rvaly o

své místo na slunci, urputností, díky níž dokázaly zapustit kořeny i ve tvrdé skále. Vyhledával je jako nevšední zelené solitéry příběhů a srůstal s nimi v tichém souznění svých samotářských výprav. S obdivem a neúnavně si ukládal jejich inspirující vyjimečnost do rámečku paměti i

duše. Ale také do písniček, které tak rád hrál, zpíval i skládal, nebo do fotografií, ze kterých sestavoval jedinečné vzpomínkové album a s jejich částí jste se prostřednictvím výstavy mohli seznámit i vy. Snad jste v nich našli právě to, co do nich Pavel ukládal...

Hudební vstupy vernisáže několika desítek barevných snímků stromů, lesa a jiných přírodních scénérií, které autor pořídil

v posledních letech svého života a doprovázených poetickými texty Hanky Hosnedlové obstarala (nemocemi umenšená) formace Zlatá řeka a kytarová trojice dlouholetých autorových přátel – Josef Tesař, Antonín Beneš a Zdeněk Mácha. Doufáme, že jste si tuto expozici, trvající po celý listopad ve Vědecké knihovně v Českých budějovicích, nenechali ujít....

KDE JSOU TRAMPOVÉ?

... ty hory lidí v džínách a zelených košilích a s nepřeborným množstvím kytar, které pamatovaly lepší časy? Doby, kdy jsme v pátek odpočítávali minuty kdy bude padla, hodíme si na záda usárnu, sednem do posledního vagonu a vyrazíme k nějakému tomu z mála ostrůvků svobody v moři socialismu. Tolik příběhů, tolik svobody, tolik adrenalinu, tolik přírody, tolik kamarádů...

Jasně, nic není jen černobílé, nic se nedá idealizovat, ale přesto... Kolik z nás se ještě dnes těší na to, až v pátek navlékne zelenou košili, vezme bágel a stráví víkend v přírodě? Bez sprchy – tu nahradí koupel v řece, bez pokoje s postelí – když máte celtu a spacák a bez sporáku – když ohniště je alfa i omega vaření? Ale pořád je ještě pár bláznů, kteří propadli kouzlu nekonečné zelené... i když, i to je relativní. Jak se mění lidi, mění se i trampové. Jak by ne. Kdo dnes jede na vandr vlakem? Snad jen blázen nebo milionář. Dříve snadno finančně dostupná doprava už není nejlevnější. Ale dokáží-li se ještě trampíci nějakým způsobem dostat na osadu, kemp či místo setkání, je vyhráno. Pak už se jen tlachá a kouzelné chvíle se pijí plnými doušky. A ráno snídaně v trávě, hrnek horkého kafe nebo něčeho ostřejšího.

To je to, co mi v dnešní uspěchané době chybí. Nejen si užít do sytosti přírody a zažít „dobrodružství.“ Ale ta semknutost lidí, ta ochota podělit se o poslední krajíc, snaha pomoci kamarádovi v nouzi, smysl pro fair play. A taky kouř ohňů, kytary a syrovej sbor hlasů. A kolikrát když projdete kolem skupinky lidí krčících se kolem ohně a pozdravíte Ahoj, málokdy uslyšíte odpověď, kterou jste si přáli slyšet. To pouhé prosté Ahoj.

Pavčina

S

TUŽKOU

V RUCE

Tentokrát měla podzimní celorepubliková trapsavecká slezina, konaná na Nepomucku, výrazně oddělený páteční a sobotní večer. Páteční sešlost, a to nadmíru početná, holdovala převážně muzice a trampským písničkám. V čele s tahounem Šedífkou vydržela hrát a zpívat dost dlopuho přes půlnoc. Zato sobotní sestava, v níž se z pátečních návštěvníků objevili pouze asi tři nebo čtyři vytrvalci, se věnovala veskrze slovu psanému a tištěnému. Autorské čtení představilo tentokrát dlouhou řadu povídek a básniček na téma trampové a zvířátka a nutno říci, že ani o humor, ani o nostalgii a hlavně originální nápady nebyla nouze. A třebažer se začalo již při setmění, i tentokrát se šlo spát až dlouho po půlnoci. A díky pořadateli Hafranovi se všechny tyto literární pokusy, ať již míněné vážně nebo s určitou dávkou recese, objeví jako každoročně v tištěném sborníčku, kterých je v trampském archivu docela slušná kopička.

Hanka

...a my bychom snad ještě za redakci dodali, že uzávěrka Trapsavce 2017 je „už“ 28. února a už teď se tam těší na vaše příspěvky. Tak sebou hod'te, adresa www.trapsavec.cz vám napoví víc...

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

Smutnou zprávu přinesly tam-tamy moravských kamarádů...

V sobotu 19.11., ve večerních hodinách nás opustil a na svůj poslední vandr odešel kamarád

MILOŠ MÜHLHANDL – MILÍK

Stál u založení jihlavské T.O. SMOLAŘI, které zůstal věrný po celých skoro neuvěřitelných 68 let! Budiž jeho nejdelsí stezka lehkou....

Za jihlavské kamarády – Pavlušák

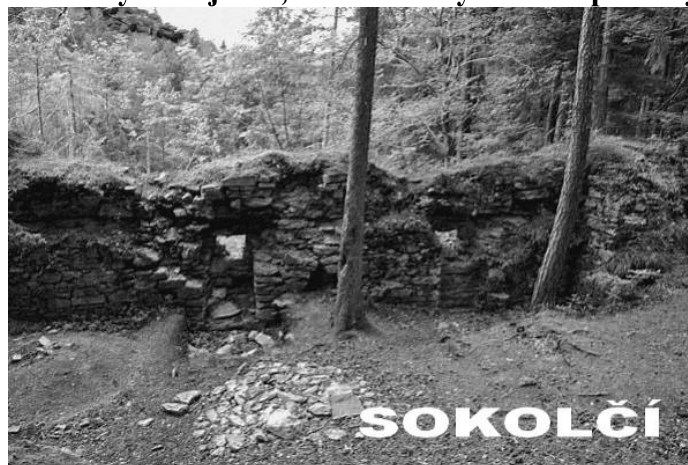

POMOC PRO STOVKU HRADŮ

Zachránit stovku starých českých hradů a hradních zřícenin se dnes pokouší různá dobrovolná sdružení po celé republice. Těch je zhruba pět desítek a v nich další desítky dobrovolníků a nadšenců, kteří věnují svůj čas, úsilí a nezřídka i prostředky

na záchranu těchto svědků minulosti. Nejde jen o neplacené brigády na údržbě a renovaci kamenných objektů, ale i o snahy sehnat sponzory

případně dostupné granty. A hrady a zříceniny po čase zase ožívají. Jen málokdo si ale umí představit, co všechno tato hradní prozření obnáší..

Na jihu si zachránci minulosti mohou zapsat velkou silnou čárku nejen třeba za Vítkův hrádek nebo Dívčí kámen, ale třeba i za čtyři hrady na Malši, z nichž nejeden býval a i dnes je cílem trampských výprav. Možná, že právě vy si některý z nich připomenete při prohlížení starých černobílých fotek z vašeho mládí – ať už se jedná o Pořešín, Louzek, Sokolčí nebo Velešín.

Hanka

NÁVRATY V NOTÁCH

Takovým příjemným osvěžujícím bonbonkem v šedi listopadových pochmurných a uplakaných dní byl českobudějovický koncert M+L (Miluška a Luboš Hrdličkovi). Toto kdysi manželské duo se vrátilo na scénu po šestadvaceti letech odmlky a musím říci, že nadmíru úspěšně. Ono na tom folku přece jen něco je, zvláště, když je dělaný, hraný a zpívaný opravdu srdcem. A Lubošovy texty jsou skutečně přemýšlivé

a nadčasové, takže spolehlivě oslovují i současné posluchače. Ostatně, jeho písničky mají dodnes v repertoáru i populární Nezmaři, o jejichž zrod se v dávné minulosti Luboš zásadně zasloužil. Mimo jiné byl a je tenhle muzikant šmrncnutý také zeleným bacilem, v jeho širokém repertoárovém spektru se objevují i trampské písničky, ba i jeden celý komponovaný pořad věnovaný tomuto českému fenoménu. Nieméně na prvním stupni jeho žebříčku priorit stojí především muzika. A té se věnuje na plný úvazek.

Sál Malé scény, kde přesně v den státního svátku M+L zažívali nádhernou reminiscenci, nešetřil potleskem a projevy přízně, dokonce v závěru koncertu všichni spontánně aplaudovali vestoje. Vlastně dojatá dvojice končila asi napětkrát, publikum se s nimi prostě nechtělo rozloučit ani po společně zazpívaných evergreenech. A tak nepochybně bude jejich adventní koncertování ve Velešíně (11. prosince) stejně bohatě navštívené jako jejich skvělý budějovický comeback...

Hanka

DLÁTA A KYTARY

Každý týden se dá v kalendáři najít akcí víc než dost... a co takhle vyrazit si třeba do města perníku a dostihovejch koní, do Pardubic? No, loňskej ročník už jste prošvihli, ale o to pozorněji si to třeba v kalendářičku zaznamenáte pro rok letošní. A vo co jako že kráčí?

Už několik let se totiž v předadventním čase v Rytířském sále pardubického hradu koná setkání, pořádaný ve spolupráci Východočeského muzea s Klubem tramskejch řezbářů, který by se dalo prozaicky nazvat právě DLÁTA A KYTARY. Pozorovat při práci zručný řezbáře a poslouchat přitom živý

tramský písničky, to jste měli možnost už poosmý a nevěřili byste, jak se řezbářství a muzika skvěle doplňují. Údery dláta z teplejch lidskejch dlaní, v očích divnej žár, zaujetí a obrovská touha vyrobít proi druhý něco hezkýho, nechlubit se, ale předvést co dovedu –to by byl jen takovej stručnej popis toho, co jste tu

mohli společně prožít. Přesvědčili jste se, že u řezbařiny nezáleží na věku, že začít můžete kdykoliv, chce to je mít šikovný oko, ruce a především cit pro dřevo... a pak už si jen plníte svý sny a představy. A taky je to všechno trpělivosti a detailu. Vdechnout život kusu dřeva, to může znít jednoduše, stejně jako když se říká, že ta plastika, figurka nebo cokoliv jinýho z vašich představ a toho, co se z dřeva snažíte vytvořit, vněm už dávno je. Že stačí jen odřezat a oddlabat přebejvající

materiál okolo, j'ó, to nejni jen vzít kus dřeva ze stromu. To musíte mít fištrón a mistrovsky ovládat všechny ty různý a univerzální ostrý nože, dláta i role nezbytnýho šmirglpapíru. Držet správně tyhle nástroje jsem se nenaučil dodnes a stetson smekám před těma, který jsou s tím (s čím já bych se v potu tváře trápil celej den a výsledek by byl beztak pofidérní), hotoví za pár okamžiků. Obrovsky vás to přiblíží k přírodě a tak nezapomeňte, že až se bude tenhle rok lomít ke svému konci a začne se hlásit ta předvánoční atmosféra různějch těch betlémů a tak, tak před těma předvánočníma shonama dejte přednost bouchání dlát a prímový muzice. Tihle machři, kteří se nikdy nesmíří s hotovým, už totiž zase budou dlabat něco jinýho, novýho a je moc zajímavý koukat jim přitom přes ramen....

Jožin

+++++

TRAMPOVÉ A PAĎOUŘI

<https://www.youtube.com/watch?v=yDI9KhRLSiU>

ZÁLESÁKOVO DÍTĚ – KID PSANEC

Můj otec čalouník byl šerifem osady Svědkové Manitoua. Matka pak byla otcova oběť. Každou sobotu musela otce následovat v chatrném oděvu z pytloviny, s kotlíkem, nožem a ukulelí do hliněné chatrče nad Davlí. Této chatrči jsem se z jedné soboty na neděli narodil. Ženy zálesáků stály kolem a za zpěvu písně Řeka hučí sledovaly matčino neobvyklé počínání. Když přišel otec domů z lovu syslíků, byl mile překvapen, že má syna. Namočil mne do Sázavy a dal mi jméno Kid Psanec. Toto jméno způsobilo později trochu nepříjemností, protože úředník bolševik sverepně odmítal zanést doložku Psanec do matriky. Otec ho bil lasem a volal: „A co Jurij, kosmonaut? To bys zapsal, vid', paďoure?“

Stal jsem se tedy psancem. Když mě otec pokrtil, chtěl mi na břicho vytetovat mapu Arizony, ale osmdesátiletý děd Bobeš z matčiny strany, bývalý učitel krasopisu, který na tramp jezdil pouze z donucení, mu v tom zabránil. Otec mě tedy alespoň natřel masťou z jitrocele, abych byl silný a protřel mi oči kopřivou, abych měl bystrý zrak. Od té doby na jedno oko nevidím. Pak jsem rostl. Byl jsem dítě osady. Otec mě ani nechtěl zapsat do školy, řka, že příroda je nejlepší učitelka a Komenský je proti ní břídil s nevalnými znalostmi. Přesto mě v devíti letech odvedl policista 1. září do učebny. Paní učitelka mě na prahu obrátila a vzkázal rodičům, aby syna patřičně vybavili pomůckami potřebnými pro školu. Otec řekl: „Má pravdu, soudružka. Když už do školy chodíš za doprovodu těch pytláků v modrém, ať tedy každý vidí, že nejsi žádný chudák z pazderny. Vybaven budeš nejlépe ze všech, aby si všichni uvědomili, kdo je to Kid Psanec, muž na pomezí rudých zákonů.“

Příštího rána jsem vyrazil do školy. Na nohách mokasíny ze psí kůže, lovecké kalhoty s trásněmi, přes kostkovanou košili celtu a velký tlumok s nápisem U.S. Army. Ten obsahoval potravu, sekerku, posvátný kořen, mapu Údolí děsu, učebnici angličtiny, lodní suchary, rezervní trenýrky a žákovskou knížku. V ruce jsem měl sladké dřevo, na němž bylo vypáleno: Tři slova v srdci jen: čundr – Texas – mnoho žen! U pasu se mi houpal nůž, laso a první skalp synka předsedy pouličního výboru, kterým jsem dotvrzoval oprávněnost přízviska Psanec. Šerifovi nadháněči mě odvedli až do třídy, neboť děti před školou se mě bály, zatímco učitelé se mi klaněli v domnění, že na školu přišel syn hlavy spráteleného arabského státu... První dvě hodiny vyučování proběhly v klidu. Dokonce jsem dostal dvakrát pět bodů do žákovské knížky. K prvnímu incidentu došlo o hlavní přestávce. Pionýři začali svačit vodu a já jsem si vzadu rozdělal oheň a zvolna opékal řízky z bizonního masa. Někteří spolužáci na mě hleděli s obdivem. Dal jsem jim okusit. „Není nejčerstvější,“ usoudil předseda pionýrského oddílu Ivan Váňa. „Furt je to lepší,“ řekl jsem, „než vaše tuberkulózní krávy, rud’ásku.“ Vytrhl jsem mu řízek z ruky a dal ho kolovat. V tom vstoupil do třídy ředitel. „Čichám čichám, tady se peče bizonní maso.“ „Pojd’ a zakousni, šerife,“ vybídl jsem ho. Žáci strnuli a ředitel zrudl: „Co si to dovoluješ, lesní chátro?“ zvolal. „Znáš školní řád a jeho příkázání? Ihned uhas oheň a připrav si učení na příští hodinu. S takovými, jako ty, jsem brzy hotov. Mne nepřepereš. Na brigádě jsem vytrhl dub i s kořeny!“ Na ta slova odešel a ještě ve dveřích rozlomil křidu na důkaz síly. Nechtěl jsem mít ve škole maléry a proto jsem oheň uhasil dobře mířenou slinou. Zvonilo.

„Při čem se teď budeme nudit?“ optal jsem se spolužáků. Než jsem však stačil zachytit odpověď, vstoupila učitelka. Zamumlala cosi na pozdrav mě nesrozumitelnou řečí, což mi bylo divné, protože mě otec naučil mluvě všech zvířat a ptáků. „Atvortě knígy,“ vyzývala učitelka sibiřskou fistulí. Seděl jsem jako pecka, protože jsem přirozeně žádnou knihu neměl. Chvilí se střídavě četlo. Krčil jsem se jak se dalo a maskoval jsem se tradičně listem lopuchu, aby mě učitelka, připomínající vrásčitou tvář náčelníka Siouxů Sedícího buvola, neviděla. Bohužel, veškeré mé maskování nepomohlo, neboť se náhle ozval mečivý hlas: „Čítat budět Kid Psaněc.“ Bylo ticho. „Nu što, že ty něčítaješ, malčik? Vot u těbja nět knígy. Pačemu, pačemu, objásni, ja těbě pokažu kartínky Maskvy.“ Mlčel jsem dál jako zařezaný a bylo mi trapně, protože jsem jí až na jedno slovo vůbec nerozuměl. Učitelka se nade mne naklonila a z jejího dechu byla zřetelně cítit vodka. Pak konečně promluvila normální řečí: „Kde máš knihu, roš’áku!

Jak se chceš naučit světovému jazyku, když nemáš základní slovní příručku?“ V tom opět přešla do dialektu: „Ja gavarjů! Ty s nami nĕpajd’oš v muzej. Kák ja těbja vížu pjervyj raz na uroku ruskovo jazyka?“ Vstal jsem. „Nu gdě u těbja kníga, ně vížu knígy!“ ječela hystericky. Pochopil jsem, že mi vyčítá nepřítomnost ruské učebnice. Považoval jsem za nutné vysvětlit jí situaci, neboť nemám rád, když mi někdo vyčítá věci, za něž nemohu. „Můj otec zničil učebnici ruštiny, souško a řka, že kromě angličtiny jiné řeči není, vyjhma nářečí Apačů, věnoval ji Manitouovi jako zápalnou obět’.“ Učitelka opustila ve zmatku třídu a já se stal hrdinou dne.

Před odchodem domů jsem byl náhle pozván do ředitelny. Šerif tam stál s brunátnou tvář a zapsal mi nějaké znaky do žákovské knížky. „Dáš to otcí podepsat a ten tí napraví hlavu.“ Doma jsem otcí předložil onu tiskovinu a uchýlil se do kouta, očekávaje obvyklý výprask devítioocasou kočkou. Otec přeslabikoval písmena a náhle se jeho tvář rozjasnila do šťastného úsměvu. „Pojd’ ke mně, Kide Psanče,“ řekl a rozpřáhl náruč, „zasloužíš si odměny.“ Nechápal jsem otcovo počínání. Tatík se znovu zahloubal do

knížky. „Vychoval jsem tě dobře, chlapče,“ pravil a pak měkkým vroucným hlasem přečetl zápis: „Váš syn se chová jako Indián!“

Jedna z méně známých povídek Š + G

NEŽ

VYJEDETE...

...tak vám musím povědět, že jestlivá ještě někde můžete narazit na vcelku neporušenou přírodu, pak je to právě v New Castels Mountains, prozaicky nazejvanýma Novohradky...a to paradoxně vlastně díky bejvalý železný oponě. Ztracený v lesích tu najdete zbytky rozpadlejš osad, hamrů, skláren, mlejnu i dosud viditelný stopy po pavení dříví na Pohořským potoce a Švarcavě. Uchvátí vás rozlehlý lesy, rozlehlý luční pastviny,

potůčky, říčky (prakticky tu pramení Lužnice, Černá, Mašše) i jezírka a rybníky sloužící v dávnějš dobách jako klauzury – zásobárny vody pro plavení - v létě tolik svádící ke koupání, z nichž nejkrásnější mi přijde Zlatá Ktiš, Hut'skej a Jitronickej (či chcete-li Pohořskej...)rybník. Dnes už ožilo i spletitý bludiště starejš cest a cestiček, vedoucích zdánlivě odnikud nikam, protože jejich cílový destinace odnesla historie, semlela je na prach a současný sodílení je velice řídký. Vyznavači dlouhejš prázdnejš cest si tu fakt přijdou na svý, i když ... i když už i tady se v létě s šílenejš kološlapama roztrhnul pytel. O to krásnější je pak ale podzim, ten je pro fotografy opravdovou lahůdkou. Jiný

lahůdky, totiž ty, kterejma byste si zaplnili žaludek, ty si musíte nosit s sebou, protože kde nikdo nebydlí, tam pochopitelně nejsou ani osvěžovny kde byste si dali utopence a pivo. Lokality kde to jde můžete fakt spočítat na prstech jedný ruky... no, maximálně dvou. Zato je tu relativně hodně „památek“ na působení naší lidově-

demokratický armády – ať už jsou to různě rozstřílené cedule, či polorozpadlé budovy zrušených útvarů.

Pěkně je třeba vandrovat po modré značce, kopírující hranici až na Šenci, což je vlastně takový pomezí kde se stýkají hranice Čech a Horních a Dolních Rakous. Celou dobu prakticky šlapete divokým lesem, kde jeden břeh hraniční říčky Malše tvoří kultivovanou a obhospodařovanou krajinu, druhý pak zarostlá divočina. Pokud můžu, doporučím výstup až nahoru na Kamenec s vrcholovými skalními útvary a ruinou starého hostince. Nejméně zajímavá je i Kraví hora, obdobně vystrojená kamenná kráska co má navíc ještě rozhlednu. A za návštěvu stojí i církevní památky – ať už je to

Hojná a Dobrá voda, Rychnov nad Malší, či poutní místo Svätý Kámen s kaplí plnou pověstí o rozdělených kamenech... a taky krásně opravený kostel v Cetvinách se

zbytky kamenných kašny, což je všechno co zbylo z relativně velké osady. Kousek odtud je pak „Janovka“ – Janova Ves, jedno z mála míst kde si to pivo s klobásou můžete v pohodě dát a třeba tu i oficiálně lágrovat. I když ... takovýchle drobností už tramp neřeší. No a píšou-li o

církevních stavbách, nemůžu se nezmínit o ruině kostela v Pohoří, jehož rekonstrukce se tak dlouho oddalovala až bylo pozdě, poněvadž těsně před ním se v devětadevadesátém roce celý rozsypal. V současnosti se o záchranu zbytku pokouší rakouský spolek zpoza hranice...

Daleko proto odtud nejdi ani k pramenům Lužnice, ale to už musíte za čáru, což už dnes díky Schnegenu nejdi problém – nedávno by vám ještě hvízdaly kulky kolem slechů.

Vaši pozornosti pak doporučuji i tvrz v Tiché, Horní Příbrání, Pohorskou ves s chovem arabských koní a výrobnou výbornejch kozích sejrů, Žofínskej prales, Baronův most pamatující bejvalý letní tábory Foglarovo pražský „dvojky“, Jitronický mokřady, túru na Vysokou... je toho zkrátka moc, moc, moc a máte-li tu správnou toulavou duši tak věřím, že tu na sebe někde narazíme. No a je-li vám to všechno pořád ještě málo, tak na skok odtud jsou Slepíčí hory... ale o těch třeba zas někdy příště....

Jožin

*VEČER PRO
MODROU TRÁVU*

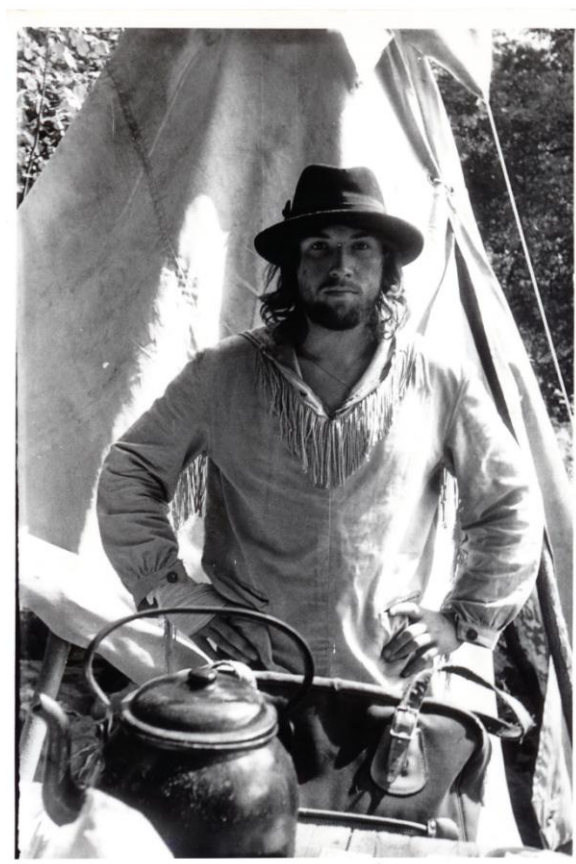

První adventní víkend se ve Velešíně nesl kupodivu ve znamení bluegrassu. V zajímavé sklepní vinárně s krásnými kamennými klenbami otevřela večer, věnovaný modré trávě, jako předskokan místní mladá formace JOHN BEER. Na

to, že spolu hrají pouhý rok, zaslouží si nesporně palec nahoru. Čtyřlenná sestava, napůl dámská, s basou, kytarou, banjem a mandolinou má skutečně dobře našlápnuto a věřím, že o nich – pokud vydrží – ještě v budoucnu uslyšíme. Vzpomínám si, že mne zaujali už v léte na Trampském festiválku ve Vrábči. Tahle velešínská kapela byla také hostitelkou hlavního aktéra večera, a to českobudějovické GIANT MOUNTAINS BAND. Ti hrají spolu (i když s drobnými personálními přesuny) asi třináctkrát déle než v úvodu zmiňovaná skupina. A Asi také nemusím předesílat, že GMB se špičkově vypracovali a úspěchy, které sklízí po celé republice, ale i v zahraničí, zejména pak na festivalech ve Finsku, jsou zasloužené. Mají skvělé aranže, ve kterých vynikne barvivost jejich nástrojového obsazení s kytarou, banjem, mandolínou, basou a houslemi, repertoár postavený ve většině na vlastní tvorbě a v poslední řadě i výborně sladěné vokály. Co říct víc, než že – umííí.

Hanka

GOOD TIME

Když jsem byl mlád, bývala GOOD TIME nejlepší osadou, kterou jsem znal. Býval to přelom sedmdesátých a osmdesátých let my my jsme byli krásně zelený mlad'oshi, parta, kterou jako mnohé před námi zaskočil toulavý bacil. Nebyli jsme snad ani osadou v pravém sova smyslu... jezdili jsme asi jen tři roky a než jsme se dopracovali do fáze vyhlášení přišla vojna, vysokoškolská studia a nakonec i jiné zájmy a tak vše nějak

vyšumělo do ztracena. Tak už to ale chodí. Nicméně možná jsme alespoň špetkou okořenili guláš tehdejších tramských sestav a spolků. U nás to probíhalo zhruba ve dvou etapách. Tou první bylo obsazení skalního převisu, spoučastí skalního útesu známého jako Devět špicí na Vltavě pod Krumlovem. Moc pod ním nefičelo tak

tam brzy vyrostla kamenná zídka s píčkou kde se dalo ohřát a uvařit nějaký ten žvanec. To však brzy přestalo stačit a tak nastala druhá fáze. Tou bylo používání

vlastnoručně zhotoveného tee – pee, kterých asi tenkrát ještě nebylo tolik. Rozhodně ale ne každý by se s ním jako my tahal na vandry s sebou. Takových poctivců bylo asi pomálu, tak nám to připište k dobru jako prim. K žádné chatě

nebo srubu jsme se nikdy nepropreacovali, i když dřevo už bylo připravené a plány byly veliké. U bílé skály, jak jsme náš kemp s pramenem a potůčkem nazvali, ale zároveň v létě panoval čilý ruch a „skálolezci“ nám bourali co se dalo. Stará borovice vše

neuhlídala a džungle mladých osik pramálo ukryla. Snad i proto neměla naše „osada“ dlouho trvání. Nakonec došlo i na osobní rozpory a dokoce projekt True-time. Lid převisní, jak jsme se také nazývali, nepřekval první větší krizi...

Je to škoda, kamarád Astor hrál úžasně na kytaru, Krylovky a vůbec... vlastně to byl takový chodící jukebox a zahrál cokoliv. Pak se stal frontmanem a vůdčí osobností undergroundové rockové skupiny Troglodyt, kam jej následoval bubnovat taky

„Maty“ Hricuk, který s námi jezdil ven ještě jako nezletilý. Omlouvám se za kvalitu fotografií, ale sami víte, jak to tenkrát s foťáky chodilo. Výsledkem bývali „černoši v tunelu“...

Vodouch

PÍSNÍČKA NEJEN NA VANDR

HOSPODA V PŘÍSTAVU

Text: Ivan Jozífek
Hudba: Karel Hrubý

Handwritten musical score for the song "Hospoda v přístavu". The score is written on six staves, each with a line of lyrics underneath. The lyrics are in Czech. The chords are indicated above the notes. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4.

Ve-čer tam kde hrá-ze pří-sta-vu kon-čí žád-nej pol-da
nej-de když ně-mu sí hou-pou se svě-tla lamp každ-er se
lou-čí jen v křeh-ě malý pro-stej lid-tan ně-mu-sí.
Žád-nej z nich tam du-es-ka pruv-ě tu ně-ní lé-ta kři-žil kaž-dej
svě-í oce-án ci-ží pa-lu-by dřel až sko-ro k zblá-
ně-ní se-žne-nej tau-hou ště už na-suy lo-di pár
dehra: a, E7, a, E7, F, E7, a

S písničkou tu čas tak bláznivě letí
barman vrčí, prej se rvačky bojí
najdou tu bez řečí holky objetí
kapelo hraj dál rum nám duše zahojí.

Kolik lidí tolik snů nebo přání
ze všech světa stran se tady sejdou
co z nich jim se splní nemají zdání
se sklenkou v ruce k pultu všichni se vejdou.

JAK S CELOSVĚTÁKEM?

Je to pomalu rok, co jsme jako osada FORT ADAMSOM z Texasu převzali organizaci 10. „celosvětového.“ Po návratu z Česka jsem přivezl mnoho pozitivních a radostných zpráv vztahujících se k této akci. Přivezl jsem 11 cen do soutěží: 5 placek, které namalovala Jájina z Prahy, 3 co namaloval Piere z Prahy, 3 ceny od Windy Billa z Hlinska, 6 placek od Mořice ze Železné Rudy čekají v Praze), 6 cen udělal Jeff z Colorada (ty čekají v Denveru). Kamarádi Teta Hugo a Bublina nechali vyrobit na vlastní náklady 450 samolepek s logem „Trampí sobě,“ které budeme dávat s camrátky. Kamarád Veny z T.O. Bum-Bej nám vyrábí zvláštní dárky pro kamarády – jaké to budou je zatím tajné. V Praze jsem také nechal vyrobit dvě razítka, která se budou tisknout na camrátko a pro které upravili grafické podklady Zuzama z Toronta a rovněž Windy Bill.

Kamarádka Jiřa z Toronta přišla na skvělý nápad jak vyřešit situaci s tradičními tričky, která by si mnozí kamarádi přáli na památku. Po minulé zkušenosti s prodejem triček jsme výrobu absolutně zamítli, ale budeme situaci řešit takto: Nechal jsem vyrobit velké razítko – 9 cm v průměru s logem 10. celosvětového potlachu (zhotovení razítka financovala Jiřa z Toronta) a každý, kdo bude chtít tričko z potlachu, si přiveze svoje vlastní (třeba i několik), v barvě a velikosti podle vlastního uvážení. Razítko je černé, tak je třeba volit světlejší barvy trička – army zelenou, olivovou, béžovou apod). Na zkoušku už jsem několik triček v různých odstínech zelené potiskl a vypadá to dobře. Takže chcete-li památeční tričko, přivezte si jej a natiskněte si na něj logo potlachu.

Co se týče zádrhel.

zvadel, tak nastal menší Kamarádka Danálka, která nám dělala zvadla na 7. celosvětový potlach a připravovala zvadla i na 10. celosvětový, náhle zemřela. Z piety k Danálce bychom chtěli použít přední stranu zvadla, které ona navrhla. Zuzana z Toronta přislíbila, že by

AŽ JE TADY VESELO
TAK JAK VŽDYCKY BÝVALO,
ŽE SE DOMŮ NECHTĚLO
I KDYŽ SE UŽ STMÍVALO...
I KDYŽ PŘEHOUPLA SE
PŮLNOC
I KDYŽ CHLAD VLEZ ZA LÍMEC
I KDYŽ DOMA LÁTEŘILI
A PAK PROBLÉMY S TÍM BYLY,
KDO MĚL DUŠI TULÁKA,
VŽDY HO V KONCI TÝDNE VÍTR
PÍSNÍ K OHNI PŘILÁKAL!

zvadlo dokončila a zároveň nechala ve firmě kde pracuje i vyrobit, což by nám ušetřilo značný finanční obnos. Zvadla se budou posílat až v květnu 2018, tak si zatím o žádné nepište, pouze zatím zašlete jméno a adresu, protože zvadla ještě nejsou ani vyrobená.

10. CELOSVĚTOVÝ POTLACH SE BUDE KONAT 10. LISTOPADU V TEXASU
Další radostná zpráva je, že se v Česku našel mecenáš co věnoval 1 000 dolarů na výrobu odznaků, jejichž výrobu nám bude zařizovat Montána z Colorada a o grafickou úpravu se opět postaral Windy Bill. Cena odznaku vyjde levněji v US než v Česku (ceny jsem zjišťoval osobně). V předchozích dobách jsem sice psal, že odznaky nebudou, ale pod nátlakem kamarádů a hlavně díky zmíněnému finančnímu daru se odznaky vyrobí.

Už 24 kamarádů a kamarádek nám finančně přispělo, takže potlachové konto se zvýšilo na 5.678,87 dolarů. Od kamarádů dostali celkově 2.300, takže byli celkově štedří.

Ted' si jménem redakční rady Jižana troufnu do Farářova raportu vstoupit a poprosit ho, zda by jména dárců – je jich dost a asi bude ještě víc – zůstala v anonymitě. Případný nesouhlas napravíme v příštím čísle.

Děkuji

Naše dosavadní výdaje na potlach zatím činily 488,97 dolarů.

Tak to jsou zatím poslední zprávy o přípravách na 10. celosvětový potlach. Děkujeme všem kamarádům a kamarádkám, kteří nám s touto akcí pomáhají a těšíme se na setkání. Ahoj

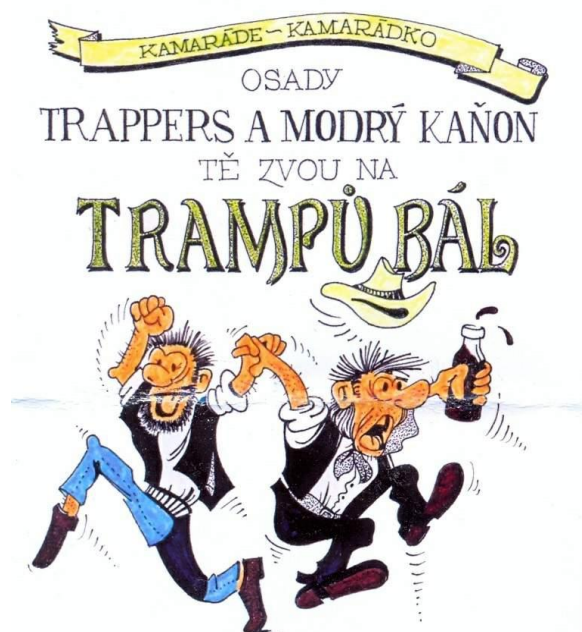
Farář a osada Fort Adamson

jsme

... ČTVERYLKA ROZTANČÍ SÁL

12. listopadu se malá vesnička Bezděkovice u Blatné hemžila lidičkama

v trampských mundúrech. Není divu – osady Trappers a Modrý kaňon upřádaly čundrácký trdlování. Bylo až s podivem, jak se všichni do místního saloonu našlapali.

12. 11. 2016 Bezděkovice u Blatné
TRAŤ - BŘEZNICE - BLATNÁ

Někoho mohla nalákat bohatá tombola, jiné hrající kamarádi z kapely Sousedí a osady Skaláci, našli se i tací, kteří svou účast spojili s předcházejícím pocouráním se po okolních lokalitách – velmi zajímavé jsou třeba zatopené lomy Paštický a Bezděkovický – ale v každém případě to bylo hlavně setkání s ostatními kamarády a především tanec. Večer se samozřejmě nemohl odehrát bez různých soutěží (Bobe, gratuluji k ceně v lovu ryb), dobré ňamky (suprová uzená

kolena) a samozřejmě už zmiňované tomboly (místo lístu a zároveň i jako vstupenka posloužilo camrátko). Dlouho,

dlouho se táhla zábava, protože i po skončení oficiální části večera skoro až do ranních hodin probíhal neficiální jam session v akustickém hraní na sále. Venku všechno příjemně podbarvil čerstvě napadaný první sníh... co chtít víc, že jo?

MALÁ VÁNOČNÍ

Po nástupištích se prohánělu vítr a chvílemi zaháněl pod plechové střechy sněhové vločky. Těch pár lidí, kteří stáli ve frontě před kioskem, přešlapovalo trpělivě z nohy na nohu. Kiosk s blikavým nápisem „Občerstvení“ byl jediný otevřený na celém nádraží. A dost možná i v celém městě. Byla to nevzhledná omšelá krabice, jaké stály i na ostatních nástupištích, ale z téhle jediné vycházelo okénkem a škvírami okolo dveří světlo a uvnitř se dalo tušit i teplo. A ještě něčím byla tahle krabice zvláštní. Byl totiž prosinec a Štědrý den k tomu.

Na koleji stál brumlající motoráček, ve kterém jistě bylo teplo, ale nikdo do něj nenastupoval. Všichni postávali okolo světla kiosku. Za svítícím okénkem se pohybovala žena neurčitého věku s tváří předčasně omšelé šlapky. Za ní, na nízké stoličce, seděl pihatý nazrzlý esenbáček bez čepice. Důležitě naléval do připravených sklenic horkou vodu. Vůně grogu vycházela okénkem ven a příjemně šimrala v nose. O stěnu kiosku se zády opíral blondáček s netečným výrazem a sluchátky, které si chvíli co chvíli posouval z uší na krk a zse

zpět. Sundal jsem krosnu ze zad, opřel ji ke stěně a stoupl si na konec krátké řady. Ve frontě stála starší, zřejmě vesnická žena a za ná dva nádražáci. Od vidění jsme se zanli a kývli si na pozdrav. Jeden se ke mně otočil: „Jedeš tam nahoru?“ optal se. Přikývl jsem. „A copak jim zase vezeš?“ pokračoval neodbytně. Musel jsem tedy vyprávět, jak jsem zdobil stromek už minulý týden, čím vším jsem ho ověsil a co vezu teď s sebou. Před ním stojící muž v nádražáckém kožichu se otočil také... „Tak to jsi ten pošuk, co strojí stromek v lese pro zvěř..“ a trochu omluvně dodal: „No nic ve zlým, mladej, já co jem sám stromek nedělám a beru si rači službu.“

Starší žena odstoupila od okénka, fronta se pohnula a hovor utichl. Žena si rovnala ještě něco v kabelce, která se k ní vůbec nehodila.

Pomačkaný obličej ženy zevnitř kiosku se najednou objevil ve svítícím obdélníku okénka: „Paní, tady máte ještě zpátky. Vždyť jste mi dala stovku.“ Vesnická žena se otočila ke světlu a vzala si z natažené ruky nazpět. V nastalém tichu bylo slyšet její tichý hlas: „Nezlobte se – víte, já byla dneska za mužem v nemocnici a jsem z toho ještě celá špatná,“ nepatrně se usmála: „Nebo dobrá, já už sama nevím. Oni mu měli brát nohu, ale pan primář dneska říkal, že mu ji nechají, tak se nezlobte...“ dodala už zbytečně. Otočila se a pomalu odcházela k motoráčku. Odcházela tak tiše, jako se na koleje snášely vánoční sněhové vločky.

Kluk opřený o stěnu kiosku se probral z netečnosti, otočil se k nám a nevěřicně se optal: „Co povídala ta baba o noze?“ Už se zdálo, že zůstane těch pár pitomých slov viset v tichu, které trapně stálo mezi námi.

V osvětleném okénku se najednou znovu objevila předčasně omšelá tvář. „Tak hele, prcku,“ ozvalo se „dyž něčemu nerozumíš, tak rači mlč, víš prd vo životě! Dneska chodí Ježíšek a ta paní, ta od něj dostala moc pěkněj dárek. Jenže voni ti ani neřekli, že nákej Ježíšek byl.“ top už dodala skoro jenom pro sebe.

Sníh se dál snášel mezi koleje a z té bílé tmy se najednou vynořil výpravčí. Vyskočil na nástupiště a otřepal si sníh z bot. „Panstvo, kdo jede na Dvořištěm nasedat.“ Nastoupil jsem jako poslední a sedl si dozadu na širokou lavici. Je odtud vidět zpátky, krosna nikomu nepřekáží – a pak – byl jsem tam sám. Předemnou v motoráčku seděli všichni z toho nástupiště. Nepřítomně se usmívající vesnická žena, oba kluci v nádražáckých uniformách i blondáček se sluchátky. Ten vytáhl z plátěné tašky načatou lahev rumu. Beze slov, jenom tázavým trhnutím hlavy, nabídl jednomu z mužů. Ten zvedl lahev k ústům a naše pohledy se setkaly. Kývl na mě volnou rukou: „Mladej, pojď do houfu.“ Zvedl jsem se a trochu zavrával. Písknutí píšťalky a zelené oko baterky vypustilo motoráček do bílé tmy. Ještě jsem se otočil, ale matně osvětlené nástupiště s kioskem už skoro zmizelo. Zbylo z něj jen světlejší kolo za stěnou ze sněhových vloček. Ale i přes ní z něj svítilo takové tiché jiskřivé teplo. A my jsme si ho kus odváželi s sebou. Toho tepla, které k nám přichází (jednou v roce) přes stovky let a stovky mil z jednoho betlémského stavení....

Kajk

DIVOKÝ ZÁPAD DO ČESKÝCH LUHŮ

<https://www.youtube.com/watch?v=JDBtoIvz81c>

tance v pekle

Od kamarádů ze západního pomezí dorazila i hrst fotek jedné moc zajímavé vánoční akce plzeňských

Spojeneckých klubů konané v Pekle za hudebního doprovodu S.W. Gladly...

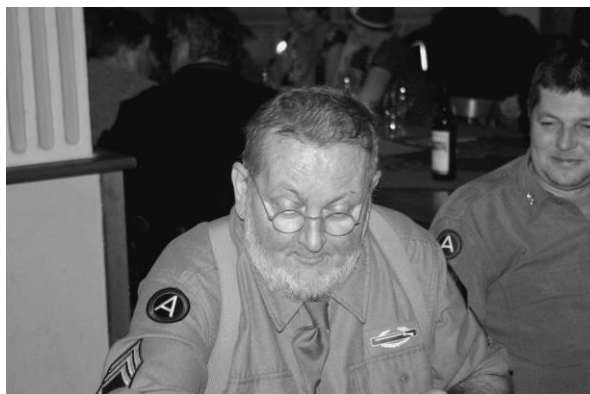
+++++

+++++

+++++

+++++

...v tom čase adventním

... se toho taky semlelo víc než dost. Jedna akce stíhala druhou a my si vám je tu dovoluujeme ve stručnosti představit. Na vás pak je, v případě zájmu, rozkliknout si něco navíc . Tož pojďme na to...

v T.O. Račí údolí. Poseděli, popovídali si a když dorazili očekávání, tak ač byli hodní, přece jen některým dětem vehnali

3.12. očekávalo příchod andělských bytostí s srachem asi 30 kamarádů s ratolestmi

slzičky do očí. Každý hříšník naštěstí ale uměl nějakou tu šikovnou básničku nebo písničku a tak si každý zasloužil balíček dobrot. Večer se pak nesl ve znamení pěkné muziky, voňavého svařáku, grogu či punče a s plánem jak to provést zase za rok...

+++++

MIKULÁŠ.....

.... Stihl navštívit i kamarády ze západního pomezí v Pavlovicích...

.... Ač hlavy pokryté stříbrem, radovali se

zase jak malí kluci a holky, jimiž v srdci jistě jsou....

http://berydana.rajce.idnes.cz/Mikulasska_na_T.O.Raci_udoli_3.12.2016

..., Adventní výšlap po hrázích Vrbenských rybníků podnikli i kamarádi z STOB. Mrazivý den pak zakončili

hraním v malé útulné hospůdce a velký předvánoční dárek tak věnovali i kamarádovi Špelcovi, kterého si i

s vozíčkem vyzvedli v nedalekém důchod'áku, vzali do svého středu a dokázali mu tak, že na něj nezapoměli a slovo kamarádství má stále svůj význam

http://ringo52.rajce.idnes.cz/Adventni_vejslap_kolem_Vrbenskych_rybniku_a_posezeni_se_Streleckem_3.12.2016/

VÝSTUP NA KAMÝK...

... je rovněž jednou z předvánočních tradic pořádanou protivínskou T.O. Černý havran. Suchej kemp v bukovém lese s měříčskou věží a rozhlednou nedaleko

vzpomínkového kříže byl a dá-li Pajda ještě bude svědkem mnohých setkání bratrstva zalomeného palce. Vůně

pečených buřtů, zálesáckého grogu i ochutnávka vánočního pečiva, to všechno jen předcházelo večernímu sessionu na základně Na zastávce s bardy pějícími „písně lovců“ dlouho, dlouho do noci....

http://jozinsatan.rajce.idnes.cz/Kamyk_2016/
http://zdendababca.rajce.idnes.cz/Kamyk_2016/

Hezké vzpomínkové setkání s vánočním přáním dobré nálady a klidu na duši jste mohli prožít i na Žitovo kempu Lišák. I tady zněly trampské písničky, voněl vylepšený

čaj a vzpomínalo se na ty, co už s námi po těch zelených pěšinkách neřapou. I sem, kromě místních, dorazili třeba trempíři z Písku, Budějic atd. A rozjetou notu vandráckých písniček pak táhli dál v saloonu U Strnadů. Krásný fotky nafotilo Country

Cihelničkové studio a můžete je shlédnout na Čáryfukových webových stránkách

<http://camplisak.wbs.cz/Vanoce-2016.html>

s krajským šerifem, ale nescházel pochopitelně ani ČERNÝ BIZON a TST,

Dokumentaci z téhle merendy pak můžete najít na

http://ludviknemec.rajce.idnes.cz/Trampske_vanoce_-_10._12._2016/

... TRAMPSKÝCH VÁNOC pardů z Tábora, v hospůdce v „Petacaru, se zúčastnila nejen SVOBODNÁ STEZKA

rovněž kamarádi ze Zlaté podkovy, budějického SOČB, netolického KLÁŠTERA, píseckého ÚPLŇKU...

...tradiční trampské vánoce se slavily i s osadou Jižní řeka – řečeno jejich slovy: „Ti, co za nimi jezdili každoročně, se nejspíše podivili, proč poprvé letos upustili od tradičního místa v hostinci Archa v Boršově. Věřte, dlouho zvažovali, jestli změna neuškodí celé věci, jestli se to někomu nebude zdát daleko a tak. Ale bohužel byli poslední dobou často kritizováni jak je v tamním malém sálečku zahuleno, že je tam zima, není si tam pořádně kde sednout atd –

s tím však nebudeme dále zatěžovat. A tak se pro letošní rok rozhodli udělat změnu a uspořádat Trampské vánoce v hostinci v Bujanově, kde majitel trempířům vždy vychází maximálně vstříc, je tam i víc prostoru a se spaním na sále taky není problém. Ti, kdož sem pravidelně jezdí na jejich jarní country bály (mimočodem, pro příští rok je předpokládaný termín 18.3. 2017), nám jistě dají za pravdu. A i pro ty co tam třeba nikdy nebyli muselo být jasné, že Bujanov leží nedaleko jejich osady za Kaplicí. Vlákem z Budějic je to sem necelá hodinka a pako už fakt jen pár kroků pěšky. Takže

snad i proto se letošní atmosféra trampkých vánoč dala načerpat i tady. A i když to bylo možná trochu z ruky, ti skalní příznici, ale i ostatní, přijeli....

.... Jednu z mnoha vánočních slezin pořádala i Osada drsnejch dědků, T.O. Sen, Ohio, Větní a T.S. Ostrov snů na Chudobě. Sešlo se kolem 70 kamarádů a

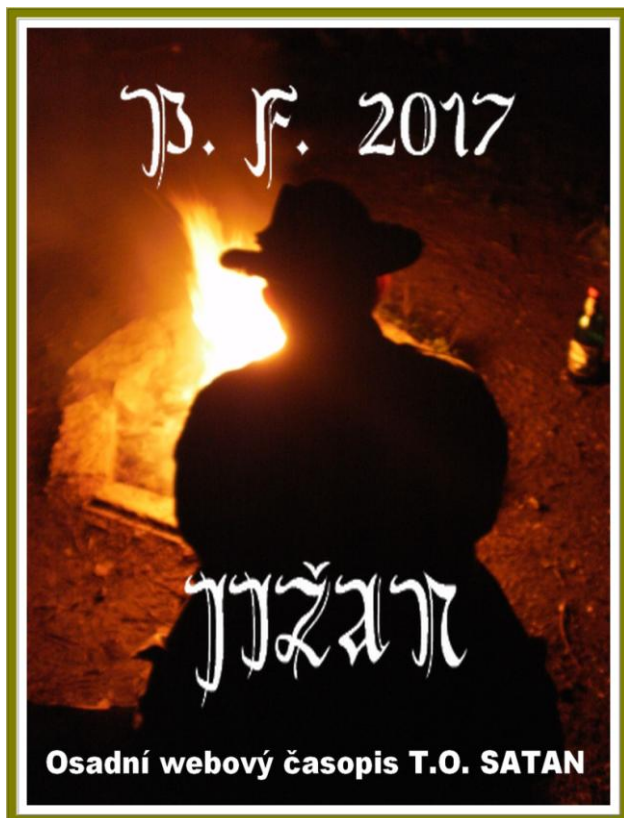

bylo báječně. Příchozí donesli různé pamlsky, včetně dortu s trampským srubem a ohništěm. Ten slavnostní ohen v podstatě donesli i Ostrované v čele s Korkem. Končilo se až někdy po čtvrté ráno a díky barmanovi Pepovi a jeho týmu ani nikdo nestačil trpět hladu či žízní...

Kubrtsamorost

PÉEFKY NA TAPETĚ

Nevím, jak by asi dopadl průzkum, který by se zabýval tím, kolik lidí u nás dává přednost slůvku „péefka“ před ryze českým výrazem novoročenka. Skoro bych se klonila k převaze u péefek. Jak se ale vlastně tohle označení do českého slovníku dostalo? Kupodivu tentokrát musíme za jeho původem do Francie. PF objevující se na kartách a přípisech s novoročním přáním je zkratka slov pour féliciter, volně přeloženo pro blahopřání, s blahopřáním, pro štěstí...

Prvenství v jeho použití je připisované purkrabímu Karlu Chotkovi z Chotkova a Vojnina, a to počátkem 19. století. Tenkrát bývalo zvykem obcházet známé, přátele a příbuzné s osobním novoročním přáním. Zřejmě měl hrabě Chotek takových pochůzek už nad hlavu, a tak vymyslel malované blahopřejné kartičky nahrazující jeho osobní

návštěvy. A protože k tehdejšímu dobrému tónu lepší společností patřila francouzština, ocitla se na těchto kartičkách výše zmiňovaná francouzská slůvka pour féliciter. Širšího použití se pak tato formulka dočkala až začátkem století dvacátého, o což se údajně zasloužil český malíř a grafik Viktor Stretti. A ačkoliv se péefkám u nás daří stále více (v poslední době pochopitelně převládají péefky elektronické), zajímavé je, že ve Francii vtěto podobě nefungují vůbec.

První péefky u nás přicházejí už někdy počátkem prosince, ke konci roku pak jejich přívál houstne a vytrvá až do začátku roku nového. Poslední péefky se courají ještě v únoru a mám kamarády, kteří novoroční přání spojují již s pozdravem jarním a posílají tzv. „novojařenky.“ Možná není tak úplně od věci vynález jiného kamaráda, který si nechal natisknout hezké kartičky s neutrálním obrázkem, úpod nimiž jsou kolonky: Vánoce, Nový rok, Velikonoce, svátek, narozeniny, výročí svatby a další. A on vždycky jenom zatrhne aktuální důvod k blahopřejné korespondenci. Takhle to praktikuje už hezkou řádku let a zdá se, že ještě dlouho bude...

Hanka

2017

JSME JEŠTĚ POŘÁD TADY. BYLO NÁM PATNÁCT, NEBO TROCHU VÍC, KDYŽ NA NÁS PŘIŠLY TRAMPSKÝ SPÁDY, VŠICHNI VOLNÍ PÁNI Z NEMANIC. A DNESKA? JSME JEŠTĚ POŘÁD TADY. REŽIM NÁM CHTĚL STRÍHAT KŘÍDLA, VZÍT SNY NÁM, NEUMĚLY ANI VLÁDY, ŽÁDNÁ TOTIŽ DÁL UŽ NEDOHLÍDLA A MY JSME POŘÁD JEŠTĚ TADY. UTÍKALI JSME DO HOR A DO LESŮ A K MĚSTŮM SE OTOČILI ZÁDY – V ERBU ZELENOU NOBLESU A DNESKA JSME POŘÁD JEŠTĚ TADY. ROKY A NEMOCI OHNULY NÁM ZÁDA A BRALY KRÁSNÝ PLÁNY I KAMARÁDY, ZŮSTALO VŠAK CO TRAMPSKÁ DUŠE RÁDA A MY JSME POŘÁD JEŠTĚ TADY. VOJNA, DUDLÍKY A KROUŽKY ZLATÝ NA ČAS VZALY NAŠIM TOULKÁM GRÁDY, ČAS NÁM ŠLAPAL NA ZELENÝ PATY, ALE MY – JSME POŘÁD JEŠTĚ TADY. DNESKA MÁME HLAVY ŠEDIVÝ, ALE SRDCE ZELENÝ A MLADÝ, TAK AŽ SE NIKDO NEDIVÍ, ŽE MY JSME POŘÁD JEŠTĚ TADY!

H.H.

STALO SE NA OSADÁCH....

.... ale i jinde

1.11.... začala a zase na konci Měsíce padajícího listí skončila ve Vědecké knihovně v krajském City výstava Rozmluva se stromy. Byla věnovaná vzpomínce na kamaráda Pavla Petrácha (ferry, T.O. Hvězda jihu a SOČB), který by se v uváděném roce dožil sedmdesáti let. Odešel den před koncem roku 2014 a zůstala po něm spousta krásných snímků z přírody, zejména pak lesa, stromů, pařezů, pahýlů a lesních zákoutí. Bohatě navštívená vernisáž s hudbou a verši blízkými zeleným duším potěšila nejen tvůrce výstavy, ale nepochybně i autora fotografií tam někde nahoře na nebeském kempu. Expozice uspořádaná z více než stovky jeho snímků s poetickými texty Hanky Hosnedlové a z dalších trojrozměrných předmětů vztahujících se kosobě vystavujícího se těšila zájmu široké veřejnosti, zejména pak trampských kruhů, jak o tom svědčila i spousta zápisů v knize návštěv. Na jaře se pak tato výstava s největší pravděpodobností přestěhuje do

Protivína, takže ti, kteří to nestihli v Českých Budějovicích, budou mít šanci v tomto prostředí....

... ve stejný den oslavili už neuvěřitelných 70 let naplněných hraním se zaměřením na „exotické“ motivy populární Kučerovci <http://www.kucerovci.cz/>

4.11. ...hospůdka Formanka ve Vejprnicích byla svědkem vzpomínkové zpívané pro kamarády, kteří už s námi nešlapou. Písničky jim posílali muzikanti z Bum-Beje, KUK COW a hafo dalších...

5.11. ... prozpívánoho večera s klasickou trampskou písničkou jste si mohli užít i na III. Trampské merendě v restauraci U lanovky – pokud vás tam ovšem nalákalo zvadlo T.O. Údolí děsu...

9.11. ... se zase pělo v budějický Bedně na 66. setkání s trampskou písničkou...

11.11. ...těžko říct, jestli country bál proběhl u příležitosti 50. Žankových narozenin nebo opačně. V každém případě se rovnoměrně střídali muzikanti i gratulanti – jen martin na bílém koni nedorazil. Nevadilo, užilo se to i tak

https://www.youtube.com/watch?v=d_gv1XhMWxQ&feature=youtu.be

12.11.... koulelo se, koulelo – při turnaji v bowlingu T.O. Yukon

... a Trapperáci s Modrým kaňonem uspořádali v bezdědovické trampovně špicovej vandrbál

https://www.youtube.com/watch?v=d_gv1XhMWxQ&feature=youtu.be

19.11. ...zažila hospůdka v Jindřiši 42. country bál T.O.S. Kanadský vlk. Bohužel, po tak krásné tradici byl asi poslední, protože šenkýř má v plánu ukončit činnost...

... tradičního předzimního „Zamykání boudy“ na kempu T.O. Satan se kromě tradičního složení tentokrát zúčastnili i kamarádi z Husmenů...

<http://tosatan.rajce.idnes.cz/Zamykani/>

23.11. ...na hostovačce u Nezmarů na Malé scéně dorazili zahrát Rangers...

26.11. ...tradiční countrybál opět propukl v Holubově nedaleko vlakové zastávky. Tancechtivé páry podpořila – také jako vždy – Patrola...

...poslední týden v listopadu, to znamená také výroční oheň T.O. Pasticčka, tentokrát už pěkně kulatý pětáctýřicátý. A i když se tady slézají pardi zvyklejší na drsnější počasí, letos ovšem narazili na vyjímečně velké vlhko. Oheň byl přesto vzorně připraven a i hudba byla parádní. Tradičně kolovalo mnoho druhů zázračných nápojů, takže nápada byla vynikající i když se trochu nostalgicky vzpomínalo na staré dobré časy bejvalého mládí. Za udržení této pohodové tradice patří velký dík všem Pasticčkářům, především pak šerifovi Ambalážovi...

26.12. ... byl víkend v Brně zasvěcen Foglarovským dnům. Osvěžit jste si mohli ilustrace Zdenka Buriana, Gustava Kruma, Marka Čermáka, Jana Fischera...prohrabat se velkou burzou časopisů a knih, posedět s pamětníky čtenářských klubů... a světe div se, i když Foglar prý trampy moc nemusel, byla tu i trampská expozice...

27.11. ...krásný nedělní podvečer jste si mohli vychutnat v DK při koncertu kapely Asonance...

Stalo se... 29.11 ... a jen o dva dny později vás na stejné místo mohl přilákat Kuba Smolík...

30.11. ... konec měsíce padajícího listí znamenal i konec výstavy expozice Mobilního trampského muzea, pořádané pod názvem Vlajka vzhůru letí v Knížecím domě v Moravském Krumlově...

.... Adventního kocertování se v Budvar City pro tentokrát ujali Spolektiv a Epy de Myje...

1.12. ... do finále „Věnce buřtů“ se probjovala Sešlost. Mošňáci a Rudolfinum.

3.12. ...koncert k 35. letům trvání kapely si v KD Mlejn na Praze 5 nadělila Sekvoj. A hudebně to tu bylo fakt Boží – vždyť blahopřát přijrli třeba i Béd'a Šedifka, Vojta Kid'ák Tomáško, Lístek a Větrno a kdo si vzla kytarsy s sebou taky neprohloupil, mohl si pak totiž po všech těch oficialitách se všemi zabrnkat při společném jam sessionu...

... pekelník s andělem i svatým mužem na své poputi za dětmi procházeli i kempem Račího údolí

.... A takové trochu v předstihu tramské vánoce si uspořádali trampští kamarádi z Brd v Čenkově

8.12. ...k hudebníkům kolem našeho městského adventu se přidal i Jarda Hutka (ale řeknu rovnou – nic moc...)

10.12. ... 15. ročník tramského festiválku Vířský sumec uspořádala T.O. Falešní karta. Kromě nich zde zahráli Stránici, Pružiny, Bounty a Lístek. Vše pak plynule přešlo do tradičního 22. Mikulášského tramského bálu, kam měl vstup zdarma ti jež se převlékli nejen za Mikuláše a čerta, ale třeba i za ovci... (čert ví proč?)

11.12. ... daleko zajímavější bylo setkání kamarádů na Kamýku, kam se vždy v čase předvánočním (ale i dušičkovém nebo jen tak) vystupuje ke kříži i Suchýho kempu zavzpomínat na kamarády, kteří už snámi nejsou – odkaz na obrázky najdete o něco výše

.... Ve stejném čase probíhalo bohužel obdobné setkání na Žitovo kempu Lišák. I tady bylo relativně dost kamarádů a je jen škoda, že se člověk neumí naklonovat, aby mohl být na více místech najednou...

.... Tramské vánoce si uspořádali i kamarádi z Černého bizona a Svobodné stezky v Táboře

14.12 ...si přijela s Nezmarama zahrát brněnská sajtna z Folk Teamu. Co budu povídat – Malá scéna beznadějně zaplněná...

15.12. ...67 slezina SOČB se setkáním s tramskou písničkou již tradičně v Bedně...

17.12. .... Himbajs šuvijs plantážníci, to to kurňaletí. Tento den v r. 1938 vyšel první díl kultovního seriálu, před nímž se skláníme už tolik let – i když naživu může být stále ještě někdo, kdo si v inkriminovaný den koupil ono číslo Mladého hlasatele. Dlouho to sice nefrčelo, ale stačilo to. Mládež už byla nakažena. Byl to comics inspirující i naše dětství, byť jsme se nikdy oficiálně nedozvěděli, zda Rychlé šípy opravdu existovaly. Morální výchovou jsme ovšem prošli krásnou a naštěstí jsme se nikdy nedozvěděli ani to, jak naši hrdinové dopadli když dospěli a vyropstli. Proč se ale připravovat o iluze, když stále platí:“To je nečestné anesportovní! Protestuji!“

... osadní vánoce si uspořádala T.O. Kůrovci a jejich kamarádi – snad jim ten Ježíšek po setmění dorazil

...a samozřejmě, že bez vánočního večírku se neobešli ani Blanenští trampí – juchali ve Stodole v Blansku...

19.12. ...do svého speciálního Vánočního saloonu si k nám Fešáci jako hosta pozvali Rost'u Fišera...

21.12. ... starými vypalovačkami z dob Greenhornů se při adventním koncertu na náměstí s kašnou Samsona představili Country Rebels. Hráli jak o duši a ani jste nepoznali, že jim před nedávnem odešel do muzikantského nebe jejich kapelník. Kocour sice co chvíli strkal zmrzlé prstíčky do kapes, ale když na to došlo pikoval to svý banjo jak divej

..... a no a chvíli na to je pak vystřídali Nezmaři, takže našinec si na vánočních trhách přišel na své...

22.12.... a tyhle muzikanstský hodokvasy ještě umocnilo vystoupení party v Honzy Bicana a Třeboňských pištců v rámci Písní zmrzlého dřevorubce v kabaretu U Váňů.... Takže nadílka not byxla o letošních adventech přebohatá...

26.12. ...ani mezi svátky nenechali ortodoxní vodáci oschnout svá pádla. Na Štěpánskou plavbu ze Suchdola do Majdaleny vyrazilo po Lužnici cirka 60 plavidel a stranou nezůstala ani Mlýnská stoka v Budějkách. A stav vody byl chvályhodný...

.... Ostravští kamarádi si zase neodpustili tradiční vejšlap z Pusteven přes Radegasta na Radhošť. Podívat se prý na starý božstvo než zase nějaký úchyl začně „zkulturňovat“ okolní úprostředí. Je to v plánu a dobře víme, jak to dopadlo s Ivančenou

<http://www.patriotmagazin.cz/mohvlu-ivancena-uz-nepoznate-hromadu-kameni-nahrazuji-zidky/>

http://zlin.idnes.cz/navrh-na-promenu-okoli-sochy-radegasta-na-radhosti-fwo-/zlin-zpravy.aspx?c=A161102_2283292_zlin-zpravy_ras#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign

...A CO SE CHYSTÁ?

Hned 7.1. si dovolujeme kamarády pozvat na 8. První stopu, takový jednodenní výšlap kol krajského City. V 10.03 vyrážíme z nádraží do Kamenného Újezda a pobloudíme někde kolem Vltavy. Kytary a požitaviny s sebou a výhodou bude i vlastnictví jízdenek na MHD – návrat z Boršova...

7.1. jste samozřejmě zváni i na na tradiční novoroční posezení v brdském Čenkově

21.1. zaplame na Houšťatech u Strmilova

vzpomínkový oheň T.O.S. Kanadský vlk za kamarády Bizona a Vlčáka

14.1. Na Ranči přátelství u Thompsonových vlků proběhne tradiční Šipkiáda

19.1. Další možnost pro seznámení se s Písněmi zmrzlého dřevorubce v podání Honzy Bicana a jeho člověčího banja budete mít v kabaretu U Váňů

NA ZÁVĚR SI VÁM DOVOLUJE JIŽAN – VČETNĚ ŠOTKA ŠEJTROČKA - A T.O. SATAN PODĚKOVAT ZA VŠECHNA PŘÁNÍ K VÁNOČNÍM SVÁTKŮM I K NOVÉMU ROKU (A ŽE SE JICH ZASE SEŠLO)... A NĚKDY NĚKDE. AHOJ!